

złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria), postanowieniem z dnia 20 grudnia 2001 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 29 stycznia 2002 r., w postępowaniu Viktor Hložek przeciwko Roche Austria Gesellschaft mbH, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas (sprawozdawca), R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts i S. von Bahr, sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 9 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Emerytura pomostowa tego rodzaju, jak będąca przedmiotem sporu w postępowaniu przed sądem krajowym, mieści się w pojęciu „wynagrodzenia” w rozumieniu art. 141 WE i art. 1 dyrektywy Rady 75/117/EWG z dnia 10 lutego 1975 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących stosowania zasady równości wynagrodzeń dla mężczyzn i kobiet. W okolicznościach takich, jak występujące w sporze przed sądem krajowym, przepisy te nie sprzeciwiają się stosowaniu programu socjalnego przewidującego różne traktowanie pracowników płci męskiej i żeńskiej w zakresie wieku uprawniającego do emerytury pomostowej, jeśli pracownicy płci męskiej i żeńskiej znajdują się, na podstawie krajowego systemu ustawowego regulującego wcześniejsze emerytury, w różnej sytuacji w odniesieniu do warunków uzyskania tej emerytury.

(¹) Dz.U. C 109 z 04.05.2002

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 16 grudnia 2004 r.

w sprawie C-271/02 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Rybołówstwo — Ochrona i zarządzanie zasobami — Środki kontroli działalności w zakresie rybołówstwa)

(2005/C 45/03)

(Język postępowania: szwedzki)

W sprawie C-271/02 Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: T. van Rijn oraz C. Tufvesson) przeciwko Królestwu Szwecji (pełnomocnicy: A. Kruse oraz A. Falk), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie na podstawie art. 226 WE uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, złożoną dnia 24 lipca 2002 r., Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas, prezes izby, J.-P. Puissochet (sprawozdawca), S. von Bahr, U. Löhms oraz A. Ó Caoimh, sędziowie; rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 16 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Zaniechawszy w latach 1995 i 1996:

- ustanowienia odpowiednich sposobów wykorzystania kwot, które mu zostały przyznane i przeprowadzenia inspekcji oraz innych kontroli wymaganych przez odpowiednie rozporządzenia wspólnotowe;
- przyjęcia wszelkich skutecznych środków dla zapobiegania przekraczaniu kwot;
- podjęcia wszelkich środków administracyjnych lub karnych, które należało zastosować wobec właścicieli statków rybackich, którzy naruszyli te rozporządzenia oraz wobec wszystkich osób odpowiedzialnych za takie naruszenie,

Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 9 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3760/92 z dnia 20 grudnia 1992 r. ustanawiającego wspólnotowy system rybołówstwa i akwakultury oraz art. 2, art. 21 ust. 1 i 2 oraz art. 31 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiającego system kontroli nad wspólną polityką rybołówstwa.

2. Królestwo Szwecji zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 289 z 23.11.2002

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 16 grudnia 2004 r.

w sprawie C-277/02 EU-Wood-Trading GmbH przeciwko Sonderabfall-Management-Gesellschaft Rheinland-Pfalz mbH (¹) (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht):

(Środowisko — Odpady — Rozporządzenie (EWG) nr 259/93 dotyczące wysyłek odpadów — Odpady przeznaczone do odzysku — Sprzeciw — Właściwość organu wysyłki — Odzysk niespełniający wymogów art. 4 dyrektywy 75/442 EWG lub przepisów krajowych — Właściwość organu wysyłki do wniesienia takiego sprzeciwu)

(2005/C 45/04)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-277/02, mającej za przedmiot wniosek, który wpłynął do Trybunału dnia 29 lipca 2002 r., o wydanie, na

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 14 grudnia 2004 r

podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Oberverwaltungsgericht Rheinland-Pfalz (Niemcy), postanowieniem z dnia 3 lipca 2002 r., w postępowaniu: EU-Wood-Trading GmbH przeciwko Sonderabfall-Management-Gesellschaft Rheinland-Pfalz mbH, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts i K. Schiemann (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: L. Hewlett, administrator, wydał w dniu 16 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

w sprawie C-309/02 (wniosek Verwaltungsgericht Stuttgart o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Radlberger Getränkegesellschaft mbH & Co. et S. Spitz KG przeciwko Land Baden-Württemberg ⁽¹⁾

1) Art. 7 ust. 4 lit. a) tiret pierwsze rozporządzenia Rady (EWG) nr 259/93 z dnia 1 lutego 1993 r. w sprawie nadzoru i kontroli przesyłania odpadów w obrębie, do Wspólnoty Europejskiej oraz poza jej obszar w brzmieniu zmienionym decyzjami Komisji 98/368 z dnia 18 maja 1998 r. i 1999/816 z dnia 24 listopada 1999 r. należy interpretować w ten sposób, że sprzeciw wobec wysyłki odpadów przeznaczonych do odzysku, który może być wniesiony przez uprawnione do tego właściwe organy wysyłki i miejsca przeznaczenia, może opierać się nie tylko na względach związanych z przewozem samych odpadów w obszarze jurysdykcji każdego właściwego organu, ale także związanych z odzyskiem przewidzianym w ramach tej wysyłki.

(Środowisko naturalne — Swobodny przepływ towarów — Opakowania i odpady opakowaniowe — Dyrektywa 94/62/WE — Obowiązki w zakresie pobierania kaucji i przyjmowania zwrotów opakowań jednorazowych uzależnione od całkowitego udziału procentowego opakowań wielokrotnego użytku)

(2005/C 45/05)

(Język postępowania: niemiecki)

2) Art. 7 ust. 4 lit. a) tiret pierwsze rozporządzenia nr 259/93 w brzmieniu zmienionym decyzjami Komisji 98/368 i 1999/816 należy interpretować w ten sposób, że właściwy organ wysyłki, aby sprzeciwić się wysyłce odpadów może - oceniając wpływ planowanego odzysku na zdrowie i środowisko w miejscu przeznaczenia wysyłki i przestrzegając zasadę proporcjonalności - opierać się na kryteriach, którym podlega odzysk w państwie wysyłki w celu uniknięcia skutków tego odzysku, nawet jeśli są one bardziej rygorystyczne aniżeli kryteria obowiązujące w państwie przeznaczenia wysyłki.

W sprawie C-309/02, mającej za przedmiot wniosek, który wpłynął do Trybunału 29 sierpnia 2002 r., o wydanie, na podstawie 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Verwaltungsgericht Stuttgart (Niemcy) postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2002 r., w postępowaniu Radlberger Getränkegesellschaft mbH & Co., S. Spitz KG przeciwko Land Baden-Württemberg, Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, Prezes, P. Jann i K. Lenaerts (sprawozdawca), prezesi izb, C. Gulmann, J.-P. Puissochet i R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr i J. N. Cunha Rodrigues, sędziowie, rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 14 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

3) Art. 7 ust. 4 lit a) tiret drugie rozporządzenia nr 259/93 w brzmieniu zmienionym decyzjami Komisji 98/368 i 1999/816 należy interpretować w ten sposób, że właściwy organ wysyłki nie może powoływać się na własne przepisy w celu wniesienia sprzeciwu wobec wysyłki odpadów, który opiera się na takiej okoliczności, że planowany odzysk jest niezgodny z krajowymi przepisami ustawowymi i wykonawczymi odnoszącymi się do ochrony środowiska, porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego i ochrony zdrowia.

1) Art. 1 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych, nie sprzeciwia się wprowadzaniu przez Państwa Członkowskie środków zachęcających do stosowania systemów opakowań wielokrotnego użytku.

2) Art. 7 dyrektywy 94/62, nie przyznając producentom ani dystrybutorom żadnych uprawnień do dalszego uczestnictwa w istniejącym systemie gospodarowania odpadami opakowaniowymi, sprzeciwia się zastępowaniu ogólnego systemu zbiórki takich odpadów przez system pobierania kaucji i indywidualnego przyjmowania zwrotów, jeżeli nowy system nie pozwala na osiągnięcie w równym stopniu celów wskazanych w tej dyrektywie lub jeżeli przejście do nowego systemu następuje bez zachowania okresu przejściowego i w sposób zagrażający możliwości efektywnego uczestnictwa w nowym systemie od jego wejścia w życie przez podmioty gospodarcze działające w przedmiotowym sektorze.

(¹) Dz.U. C 200 z 23.08.2003.